

ת"ד 8521/10/12 - מדינת ישראל נגד כאיד טאהא

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 8521-10-12 מדינת ישראל נ' טאהא
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

כאיד טאהא

הנאשמים

הכרעת דין

בתיק זה החלטתי לזכות את הנאשם.

לנאשם בתיק דן מיוחסות עבירות של פניית פרסה שלא בבטחה, עבירה לפי תקנה 44(א) לתקנות התעבורה; התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב) (2) לתקנות התעבורה; נהיגה ברשלנות, עבירה לפי סעיף 262(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה וגרימת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, שעל מרביתן אין מחלוקת בין הצדדים, נהג הנאשם במונית ברח' גאולה בעכו ביום 30.7.11 בסמוך לשעה 14:39. המדובר ברחוב דו-סטרי בו נתיב נסיעה אחד לכל כיוון, ושטחי חנייה לצד נתיב הנסיעה. כאשר הגיע רכבו של הנאשם לפינת רח' גולומב ביצע פניית פרסה שמאלה. באותה עת הגיע מאחוריו יאסין נאף (להלן: "יאסין") כשהוא רכוב על אופנוע. האופנוע והמונית התנגשו, וכתוצאה מהתאונה נפגעו הן הנאשם והן יאסין, ולכלי הרכב המעורבים נגרם נזק.

במועד הרלבנטי לתאונה יאסין לא היה מורשה לנהיגה על אופנוע, עבירה בגינה הוא הורשע ודינו נגזר בהליך נפרד. לטענת המאשימה התאונה נגרמה בעטייה של נהיגה רשלנית מצד הנאשם שלא נתן תשומת לב מספיקה לדרך. לגרסתה, יאסין נסע לאט מאחורי המונית תוך הקפדה על שמירת מרחק, וכאשר הבחין שהנאשם מבצע את הפנייה מבלי שאותו או עצר עובר לכך, נאלץ "לברוח שמאלה", אך מאחר שהמונית ביצעה את פניית הפרסה שמאלה דרכו נחסמה על ידה וכך אירעה התאונה.

מנגד, טען הנאשם כי נסע במרכז הכביש, אותה ועצר לפני שהחל בפניית הפרסה. הנאשם וידא שאין רכב שנוסע מולו וכי האופנוע נמצא במרחק סביר מאחוריו ורק אז החל בביצוע פניית הפרסה. הנאשם מטיל את האחריות לתאונה לפתחו של יאסין משום שלטענתו יאסין נהג במהירות וכנראה ניסה לעקוף אותו משמאל, במקום לעבור מימין או להמתין לפיניו הנתיב.

אין מחלוקת כי האימפקט התרחש בנתיב הנסיעה הנגדי, בעת שמימין למונית היה מרחק של כחמישה מטרים עד למדרכה, כך שלכאורה לא הייתה מניעה שהאופנוע יעביר מימין למונית והדברים אושרו בידי הבוחן בעדותו - עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 18-23.

השאלה שבמחלוקת, אפוא, היא האם התאונה נגרמה באשמת הנאשם אשר הפתיע את יאסין בפנייתו שמאלה, או באשמת יאסין, אשר לא שם ליבו לדרך, ולא עבר מימין למונית. לענין זה, העובדה המרכזית במצריכה בירור, לדעתי, היא למעשה שאלת המרחק שהיה בין המונית לאופנוע בעת שהחל הנאשם בפניית הפרסה. אם החל הנאשם בפניית פרסה במפתיע, כאשר האופנוע מצוי סמוך מאחוריו, יש עליו אחריות לאירוע, ואם מדובר במרחק גדול, בו נהג סביר היה מוצא כי ניתן לבצע את הפנייה בבטחה, אין להטיל עליו אחריות.

שאלה זו נותרה למעשה לא פתורה גם לאחר שמיעת הראיות, כאשר הן יאסין והן הבוחן לא יכולים לקבוע מסמרות בעניין. יאסין סיפר בעדותו בפני: "...ואז פתאום כשהסתכלתי עליו הוא היה באמצע הרחוב, סגר לי את שני הנתיבים. ניסיתי לברוח טיפה לכיוון שמאל, והוא כבר חסם אותי. לא זכר באיזה מרחק הייתי ממנו. כשביהמ"ש שואל אותי אם המרחק ביניו היה 20 מטר, או 200 מטר, אני לא יכול לענות על השאלה הזאת. אני אומר שהיה מרחק מספיק בשביל להסתובב ולעשות פרסה" (עמ' 11 לפרוטוקול שורות 22-20).

אף הבוחן מר משיחוב לא יכול היה לשפוך אור על הסוגיה כאשר נשאל על כך בחקירה:

ש. כשהרכב של הנאשם פנה שמאלה. היכן היה במדויק הקטנוע?
ת. מדויק אני לא יכול להגיד. אני יכול להגיד שבגלל מבנה המקום.... בכדי להגיד בערך איפה הוא היה אני צריך לעשות שחזור.

ש. עשית שחזור?

ת. לא.

(עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 24-20).

כאשר השאלה העובדתית העיקרית נותרה לוטה בערפל, אינני יכול לקבוע מסמרות באשר לדרך התרחשות התאונה. לפיכך, סבורי כי משנתור

סימני שאלה עובדתיים משמעותיים, לא ניתן לקבוע במידה הדרושה במשפט הפלילי את אשמתו של הנאשם. מעבר להיעדר פרטים מלאים אודות דרך התרחשות התאונה, אציין כי התרשמותי מעדותו של יאסין לא הייתה חיובית. יאסין הציג מספר גרסאות הן באשר למהירות בה נסע והן באשר למיקומו במהלך הנסיעה מאחורי הנאשם. כך, בחקירתו במשטרה אמר שנסע במהירות של 40 קמ"ש, בעוד שבביהמ"ש העיד שנסע לאט אולם לא ידע לומר את המהירות בה נסע. עוד סיפר כי מאחר שלא היה לו רישיון הוא הקפיד לשמור על מרחק מהרכב שלפניו, אך לא ידע להעריך מה היה המרחק. טענה זו של שמירת מרחק נסתרה על ידיו כאשר בהודעתו אמר "כשהתקרבתי למונית ראיתי ש..." (ש' 21).

במשטרה הוא אמר שנסע מצד ימין של המונית (ש' 20-21 להודעה). בעדותו הכחיש שאמר זאת וטען שהנאשם היה מצד ימין ואחר זה שוב ניסה לתקן כאשר אמר "נסעתי בצד ימין. אין שני נתיבים..." (עמ' 13). הוא העיד שהוא נסע מאחורי המונית באמצע של הרחוב.

לעדותו של יאסין בבית המשפט נוספה טענה של נזכרה בחקירתו במשטרה לפיה הוא ראה את הנאשם מדבר בטלפון שהיה מוצמד לאוזנו. יאסין טען תחילה כי מסר את הדברים בחקירה במשטרה, אך בהמשך שינה את גרסתו וסיפר כי לא מצא לנכון לומר זאת מאחר ש"מספיק כל העבירה הזאת חמורה". יאסין גם הוסיף בעדותו שהוא צפץץ לנאשם. לא למותר לציין שגם טענה זו אינה נזכרת בהודעתו ושאלה לא נאמרה בהודעה "אז עכשיו אני אומר..." התרשמותי כי טענות אלה הועלו על ידו בבית המשפט על מנת להאדיר את אשמת הנאשם ואני מסופק אם היא מתארת את המציאות.

עוד מצאתי כי יאסין שינה מגרסתו והתחמק ממסירת פרטים מלאים בדבר התייעצות עם עורך דין בטרם מסירת הודעתו למשטרה. מלכתחילה טען שלא התייעץ עם עו"ד לפני העדות, וכאשר עומת עם העובדה שבהודעה נזכר שהתייעץ עם עו"ד, הסביר כי מדובר בעו"ד אחר ולא בזה שייצג אותו בסופו של דבר. מובן כי הסבר זה אינו יכול להתקבל, ודבריו בהקשר זה מצטרפים להתרשמות הכללית ממנו כי עדותו אינטרסנטית ואינה משקפת את הדברים לאשורם.

בהקשר זה אין להתעלם מהעובדה כי בניגוד למרבית תיקי התאונות הבאים בפניי, הרי בתיק דן יש ליאסין אינטרס ישיר בתוצאות ההליך, שכן הדבר עשוי להשליך על זכאותו לקבל פיצוי בגין נזקי הגוף מהם סבל בתאונה, וזאת מאחר ונהג באופנוע ללא רישיון וכתוצאה מכך אף בלא ביטוח תקף. הנאשם בעדותו חזר על טענתו שהוא עצר ואותה, ויידא שהדרך לפניו פנויה והאופנוע מצוי במרחק סביר מאחוריו, טרם החל בביצוע פניית הפרסה. אף עדותו של הנאשם אינה נקיה מסתירות, כך למשל באשר למהירות הנסיעה של האופנוע. אף מעדות זו לא התרשמותי באופן חיובי לחלוטין ומצאתי כי הנאשם מנסה להיתלות בהיעדר רישיון מצד יאסין כדי להטיל עליו מלוא האחריות לאירוע.

פרט ליאסין העידו מטעם המאשימה שלושה עדים נוספים, השוטר מחמד בטאח, אשר הגיע למקום לאחר התאונה ועדותו לא יכולה הייתה להתייחס לאירוע התאונה, הבוחן מר משיחוב והרופא ד"ר עצמון.

כאמור לעיל, הבוחן מר משיחוב לא ביצע שחזור של האירוע. מסקנותיו באשר למקום האימפקט והממצאים בשטח אינם שניים במחלוקת, ולא מצאתי כי עדותו הבהירה את מנגנון התאונה במידה מספקת. הבוחן סיפר כי אינו עובד בלשכת התנועה בעכו באופן קבוע, אלא טיפל בתיק זה כ"תגבור". לעובדה זו הייתה השלכה על דרך טיפולו בתיק, לאיחור בגביית הודעתו של יאסין לדוגמה ולזמן שהיה בידו להקדיש לאירוע. כתוצאה מכך, דומה כי הבוחן לא העניק לתיק זה טיפול "מיטב", ולא התייחס למספר נקודות מהותיות, כגון שאלת המרחק בין כלי הרכב כאמור או שאלת נסיון בלימה מצד האופנוע.

בחקירת הבוחן הטיח הסנגור בפניו האשמות חמורות בדבר היכרות עם משפחתו של יאסין המתגוררת בקרבה לביתו. מצאתי כי הדברים מבוססים בעיקר על הנחות וספקולציות של הנאשם וסנגורו ואינם מבוססים במציאות. מובן כי זכותו של הנאשם לנסות לברר עובדה זו, אולם ניתן היה לעשות זאת בדרך פונגונית פחות שנגקט בשיבה מיום 28.11.13 ואשר גרמה להפסקת הדין על ידי.

עוד ראיתי לנכון לציין את חקירת המיוותרת של ד"ר עצמון בידי הסנגור בשיבה מיום 7.12.14. חקירה זו לא תרמה דבר לבירור המחלוקת. בוודאי שלא באשר למנגנון התאונה ואף לא באשר לפציעתו של יאסין כתוצאה ממנה. יש להצטער כי הסנגור עמד על קיום החקירה, עובדה שהביאה לבזבוז זמן ולהטרה מיותרת של הרופא לבית המשפט.

לאור כל האמור לעיל, סבורי כי דרך התרחשות התאונה לא הובררה די צרכה, וזאת בין בשל ליקוי בעובדות החקירה ובין בשל הקושי לתת אמון בגרסאות המעורבים. הגם שכאמור גם גרסת הנאשם אינה נקיה מספקות, באופן כללי אוכל לציין שהיא עדיפה בעיני מגרסתו של יאסין, אולם מעבר לכך מובן כי נטל ההוכחה הוא על המאשימה ובטרם נבחנות טענות ההגנה, יש לבחון האם המאשימה עמדה בנטל מטעמה. במקרה דנן, מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמת הנאשם במידה הדרושה במשפט פלילי, כך שבסופו של דבר נותר בלבי ספק משמעותי באשר לדרך התרחשות התאונה ואחריותו של הנאשם. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ולפיכך הוא מזוכה מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. מאחר והחלטתי לזכות את הנאשם, הכרעת הדין תישלח לצדדים בדואר, והדין הקבוע ליום 7.5 מבוטל.

עמוד 3

ניתנה היום, 10 במרץ 22 מרץ 2015.